

Проф. др Мирјана Стојисављевић

Иза зидина тајни

Ко тражи истину мора знати да је поднесе.

Тесла је Принципа назвао неодговорним фанатиком.

Ова аналитичка студија из семиотике европске историје културе тематизује бројне прелести (заблуде) поводом сарајевског атентата, које одликује исповиједање вјере у неистину, како би се по принципу уписавања садашњости у прошлост сва кривица за избијање првог свјетског рата свалила искључиво на Србе.

Европски антимонархисти

1. Двадесети вијек, у којим је замућена ријеч Христова, све више заокупља пажњу теоретичара културе и цивилизације широм свијета. Разлог је откривање тајних, али пресудних утицаја моћних неформалних олигархијских група у креирању националних политика. Показало се да су државне администрације деценијама биле само сервилне полуге у рукама међународних играча, што се као тренд наставља и данас. Давно је енглески лорд Бењамин Д`Израели изрекао опомињућу истину да свијетом не управљају личности које стоје на челу држава и влада него тајна друштва која закулисно владају човјечанством обликујући, мање-више, све важне покрете у људској истори. Од њиховог је разорног дејства страховала једна Аустроугарска која је 1795. године забранила масонерију у својој царевини и тиме дјелимично одгодила реализацију антимонархистичког плана у тој земљи, свргавање цара и успостављање републике.

Анархистичким акцијама широм Европе којима су одреда руководила тајна друштва свргнути су у атентатима бројни краљеви и цареви, међу којима и аустроугарски престолонаследник Франц Фердинанд, на Видовдан 1914. у Сарајеву, али и српски краљ Александар Карађорђевић[1], 9. октобра 1934. године, као и Александар Обреновић[2], убијен раније у официрској завјери у мајском преврату 1903. године. Обреновићевска династија била је затрпа од стране масонских сила по црномагијском обреду који је подразумевао краљоубиство и обешчашћивање мртвих тијела краља и краљице. Насљедник првог краља Србије који је зарад краљевске круне на Берлинском конгресу 1878. године био спреман да распне српски народ, затре његову античку прошлост и духовне светиње, преда прекодринске Србе на

немилошћу Аустроугарима, пострадаће од истих подземних јудеомасонских сила које су владале иза Берлинског конгреса.

„Плата за гријех је смрт“. Династија која је сагријешила на Берлинском конгресу зарад голог властољубља, убијена је са ритуалном окрутношћу по наређењу тајних сила које су јој и дале краљевску круну тражећи заузврат само срце њеног националног бића – одрицање од историјског права на српске земље изван ономадне Краљевине Србије.

2. Горка је, наиме, истина о којој је мало ко водио рачуна, јер би такви одмах били ућуткани, да је утицај Јевреја на одлуке Берлинског конгреса био чак пресуднији него ватиканско-германски. Том приликом на инсистирање Д'Израелија и француског преговарача Кремијеа, једино је Србији признање независности било условљено изједначавањем грађанских права и пуном еманципацијом Јевреја настањених у Србији. Јудејски преговарачи су у име великих сила извршили снажан притисак на Србију како би прихватила све њихове захтјеве када су у питању територијалне претензије Аустроугара на српске земље преко Дрине и Дунава. Нажалост, чињенице које говоре о притиску јеврејског лобија који се након Француске буржоаске револуције инфилтрирао у саме врхове европске политике која је кројила нови европски поредак, тешко су доступне у јавности[3]. Нарочито је иза зида тајни остао сакривен пресудни утицај на одлуке Конгреса преобраћеног, покршћеног енглеског Јеврејина Бењамина Д'Израелија, свемоћног министра предсједника (премијера), масона, члана тајне организације „Млада Енглеска“, огранка „Младе Европе“, творца стратегије енглеског империјализма, несклоног да призна ма какву легитимност српских ослободилачких тежњи према Босни и Херцеговини; проповједника велике мржње према Словенима и Грцима. Сличног става био је и француски представник, министар правде Исак Адолф Кремије, оснивач Опше израелске алијансе која се борила за интересе и грађанска права Јевреја у европским земљама и свијету, а која је била затворено јеврејско друштво у којем није било хришћана.

2. На Берлинском конгресу 1878. године Срби су пали као жртве моћи јудеомасона и њиховог историјског ревизионизма, у једној геополитичкој закулиси која је попримила одлике талмудске освете према староставном српском народу. На конгресу Срби су доживјели морални слом нације кад им је пресуђено да могу имати краљевину само под условом да буду глупави[4] и науче њихову скројену историју о себи самима, што је српска преговарачка псеудоелита преко “кооперативног” Цинцара Стојана Новаковића[5] прихватила. Обећање је овјерено Тајним анексом уговора који се до данас скрива и никако да се објави.

У европској политици од средине XIX вијека на сцену је ступила нова сила, фрамасони, јудејска експозитура, који успостављају контролу над подземним

анахистичким европским организацијама чији је огранак био и онај под називом „Млада Италија“ под карбонарима, као и огранак касније познат као „Млада Босна“, коју квалификују за лијеву анархистичко-комунистичку организацију, блиско повезану са српском организацијом “Црна рука”. Са њом је обједињује заједничко масонско поријекло и одушевљење Мацинијем и Гарибалдијем те текстовима руских анархиста и социјалиста.

Погледа ли се каријера једног српског анархисте, члана тајних друштава, попут каријере Божиње Симића, једног од седам највећих српских агената, установљујемо о каквој се девијантној моралности ради: каријеру је започео као завјереник у Мајском преврату 1903. кад је убијен краљ Александар Обреновић. Потом ју је наставио као комита и члан “Црне руке” те као масон, да би напослетку постао амбасадор краља Петра, и на концу каријеру окончао као Титов амбасадор. За Божињу Симића Милош Црњански је писао да је „сарадник Коминтерне“, а Владимир Туцовић, брат Димитрија Туцовића, говорио за њега да је „међународни хохштаплер“.

И Франц Фердинанд, престолонаследник двојне монархије, пашће као жртва завјере европских хохштаплера чија је насилна смрт производ „смјесе система и случаја“ (М. Екмечић). Извршилац и помагачи атентата[6] били су инфицирани фрамасонством[7], које га је осудило на смрт још 1912. године на сједници одржаној у ложи “Алпина” у Швајцарској. Ништа мања жртва талмудске освете је и његов егзекутор, југословенством и србохрватством фанатизовани Гаврило Принцип[8], то `случајно име у синергији Великог рата`, који је на суђењу исказао наклоност према масонерији[9], а чије је анархистичко одређење указивало да је био обрађен свијести![10] Највећа жртва сарајевског атентата организованог од стране интернационалног европског подземља био је несумњиво српски народ осуђен да на његовом невиђеном страдалништву, које је било управо геноцидно, након првог свјетског рата тајне масонске силе утемеље мултинационалну Краљевину СХС.

Атентат на Фердинанда био је јудеоталмудски масонски пројекат и примјер империјалног наметања лажи за истину. Спреман је као савршен злочин и као такав је налагао да се злочин почини, а да се потом пред свијетом остане моралан; штавише, да се убице прогласе видивданским јунацима мада се радило о семитском чину[11] после кога су Срби уведени у планирани рат до (само)уништења, у незапамћену кланицу коју ни један народ свијета није поднио. Сам Гаврило, несумњиво окротно изманипулисан, изјашњавао се као сљедбеник масонских идеја терором, при чему ни он ни они који су га непосредно организовали, нису знали да су масонски редови само шараф, док је права моћ на много вишем нивоу. И убијени и убице били су таоци геополитичке игре кабалистичко-језуитских фрамасона[12], као и милионске жртве у пет година најкрвавијег рата у коме су Срби злоупотријебљени како би се потпалио фитиљ Великог рата; ништа мање ни краљ Александар,[13] чијег је оца краља Петра, француског масона, масонерија довела на власт Мајским превратом, краљоубиством Александра Обреновића и краљице Драге,

наметнувши управо православним Србима југословенску идеју уједињења која је изворно била масонска. Она је сломила Србе, а у исто вријеме разбуктала хрватски шовинизам. Југословенски одбор у Лондону, финансиран од владе Србије да шири идеју југословенства, основали су такође масони који преко Франа Супила намећу Србима обавезу да се одрекну Истока и покажу еволуцију према Западу како би дошло до фузије двије нације, српске са хрватском. Мировни уговори и споразуми закључени након првог свјетског рата били су сви у јудеомасонском духу, а то значи антиправославном и антимонархистичком, и имали су за циљ да раздијеле и подјарме православне народе у средњој Европи и на Истоку.

На Париској конференцији у Версају на којој је било 115 циониста које је предводио Бернар Барух, Њемачка је захваљујући њима проглашена за искључивог кривца за почетак првог свјетског рата, што су државе Антанте потврдиле у Члану 23. Версајског уговора. Том приликом држава је намјерно распарчана тако да изван њених граница остану бројне покрајине, што ће бити повод за избијање другог свјетског рата. Једини који су профитирали били су Јевреј који су преко Британаца себи издејствовали историјско право на Палестину.

Управо су Јевреји успјели да на крају рата Њемачку, према тврдњама бившег ционисте Бењамина Фридмана, из сила побједница преведу у поражену нацију, увлачењем у рат САД. Томе су нарочито придонијели Јевреји који су код Нијемаца нашли склониште након што су били избјегли из Русије послје неуспјеле прве руске комунистичко-ционистичке револуције 1905. коју су, као и ону октобарску, финансирали јудеобанкари да би на власт довели ционистичке Совјете. Управо Јевреји који су побјегли у Њемачку у завршници рата су је издали Енглезима зарад оснивања Палестине, увлачећи у рат на страну Енглеске Сједињене Америчке Државе које су биле неутралне, али су ипак током рата биле више наклоњене Њемачкој. Мржња Нијемаца према Јеврејима[14] након првог свјетског рата била је условљена чињеницом да су баш они преко англоционистичког лобија, издали Њемачку Енглеској, да би заузврат међународни ционисти издејствовали од Енглеске стварање јеврејске државе на тлу Палестине.

4. Семиотичар културе, тумач знакова времена, има задатак да уз велику упорност доспије до коријена ствари, па и оних везаних за позадину атентата[15] младобосанаца на аустријског престолонаследника, који је тако пресудно одредио судбину Срба у Босни и Херцеговини и на Балкану; био бакља која није изазвала први свјетски рат, али јесте `запалила сложену ломачу укрштених интереса` о чему је писао Пфефер, истражни судија у сарајевском процесу. Атентат на Миљацки, та "масонска драма која подсећа по многим битностима на ону драму чија је жртва требало 20 година касније да буде несретни краљ Југославије," епилог је освете високих достојанственика масонских ложа. Убиство на Миљацки, помно планирано, било је увертира за

највеће обредно жртвовање једног народа не само у XX вијеку већ икада у историји, у којем се нарочито издваја лик војводе Танкосића.

Откуда то да су у данашњици Срби поново проглашени за опасност по свјетски мир, иако су сада и онда, били само пројектоване жртве талмудске освете помно упаковане у закулисну освајачку политику запада која је увијек била геноцидна према православној словенској цивилизацији? У њој је важну полугу играло братство слободних зидара које већ два вијека под својом контролом држи завјереничке анархистичке и терористичке организације Еврапе и свијета.

Прогресивни поглед унатраг зауставља се на догађајима везаним за уједињење Италије и покрет „Млада Италија“ основан 1831. године, који је доцније постао дио покрета Млада Европа, основаног 1835. године да буде интернационално оријентисан. Од своје обнове, масонерија је објавила рат католичкој цркви као предоминантној вјерској институцији у западном свијету, посебно од стране идеолога Рисорђимента, покрета за уједињење Италије, који је имао за циљ збацивање хабзбуршке власти, а који је предводио масонизовани гарибалдинац Ђузепе Мацини[16]. Дакле, од када је масонерија подржала краљевску кућу Савоја постајући јој савезник, којом приликом је на њено инсистирање била укинула сама папска држава, 1870. године, а велики дио Ватикана био укључен у Краљевину Италију – од тада је отпочео рат између Ватикана и масонерије.[17] Окончан је тек у данашњици, 2000. године, опростајницом гријеха од стране папе Војтиле, када су повучене бројне анатеме и дошло до измирења масонерије и антропоцентричне католичке цркве. То недвосмислено свједочи да је у саму католичку цркву одавно продро жидовски дух будући да је масонерија жидовствујућа установа, а тајна масонства управо жидовство; она служи њему учвршћујући његово господарење над свијетом, посебно преко љевичарских странака које су парламентарни експонент масонерије. Признањем масонерије католичка црква се пожидовила.

6. Колика је била моћ европског масонства у преломним догађајима по српску судбину свједочи Нишка декларација из 1914. којом је наступио крах идеје за ослобођење, а српство упркос страшном рату против двије њемачке државе, пало у канце европске масонерије и њеног антиправославног пројекта званог југословенство, гинући за његове интересе, а да тога ни данас није свјесно. Нишком декларацијом било је објављено да се наступајући рат неће водити у српском него југословенском интересу, за ослобођење и уједињење све наше неслободне јужнословенске троједне „браће“, Срба, Хрвата и Словенаца. Био је то врхунац мазохистичког самопорицања српске државности са њене двије српске државе, стављене на решето европске закулисе упркос томе што су друга два народа била у саставу аустроугарских регименти и директно ратовала против Срба. У хрватском државном архиву, у Фонду државе Словенаца, Хрвата и Срба, нађен је нацрт будуће заставе

краљевине, типично масонски – троугао са три листа! Ту виртуелну државу СХС (Словенаца, Хрвата и Срб, а не како су је Срби „читали“: Срба, Хрвата и Словенаца!) прогласио је био хрватски Сабор иако су до посљедњег часа подржавали Аустрију у рату против Србије.

Дакле, од 1914. завјереничке силе мрака којима су припадали и одређени кругови ратне струје Аустроугарске који су погодовали да дође до атентата искориштеног као повод за рат против Србије, одлучно су се супротставиле обнови српске државотворне идеје о стварању националне српске државе на основама светосавља, већ су нам наметнули вуковску проширену идеју југословенства, а потом брозоморног братства и јединства јужних Словена[18], и једну и другу науштрп Срба. Од тада је наступио тотални суноврат српске националне идеје,[19] давно осмишљен у круговима бечко-берлинске масонизоване интелигенције која се била инфилтрирала у јозефинисте ушавши у врхове двора Марије Терезије и њеног сина Јосифа II, да би им на крају дошла главе убиством, према неким, престолонаследника Рудолфа, а потом и Франца Фердинанда, најављеним неколико година раније преко швајцарских масонских публикација. И двор Карађорђевића[20] био је потпуно под надзором анархистичке организације, касније назване “Црна рука”[21] која је формирана из анексионе кризе под именом официрске завјере „Уједињење или смрт“ (1911.) и била истурено одјељење масонске ложе „Уједињење“, формиране 1909. године. “Црна рука” била је духовно одјељење гарибалдинаца, која је Карађорђевиће вратила на трон да би потом 80 завјереника од 1904. године до Солунског процеса црнорукцима, у којем им је суђено за наводни покушај убиства престолонаследника Александра[22], буквално владали Краљевином Србијом.

Франц Фердинанд жртва слободних зидара

1. Франц Фердинанд[23], тај индиректни наследник хабсбуршког пријестола, био је против рата са Србијом, како тврди Манфред Раухенштајнер, дугогодишњи директор војног музеја у Бечу. Друга сазнања, она масонска, преко Дамјана Бранковића, представника „Крупа“ за Србију, која је он пренио Пашићу, била су да је ултиматум Србију био спремљен у Поздаму и да је договорен између њемачког цара Вилхелма II и Франца Фердинанда у јануару 1914. у дворцу Конопиште те је од тада Аустроугарска имала „слободне руке“ да одреди вријеме и повод напада на Србију. С друге стране, директор Архива Србије Мирослав Перишић, износи податак из до сада прећуткиваних Поћорекових писама да су планови за почетак рата постојали 13 мјесеци прије његове објаве.

Одмах по избијању рата прве јавне оптужбе о саучесништву масонерије у сарајевском атентату, у чему се не смију занемарити ни везе мађарске масонерије са српском, изнио је лондонски лист „John Bull“ (11. јул 1914)

написавши да је Гаврило Принцип прије извршења атентата боравио у Паризу гдје је добио упутства и новац од Великог Оријента за извршење атентата. Доцније је католички лист „Кепес Хирлап“ пренио писање листа мађарских слободних зидара „Вилаг“ у броју од 21. јула 1916. године у коме се каже да је „животе престолонаследника и његове жене угасила тежља слободних зидара. Убице су скоро сви били слободни зидари, друштво слободних зидара дало им је нож, савјете, подстицање и васпитање ... Најзад можемо рећи да данашње несреће није узрок енглески понос, ни словенска тежња, нити српски безобразлук, ни Греј ни Николајевић, него дух, владање и жеља слободних зидара.“

У антиправославном[24] Великом рату који је Аустроугарска повела на начин кажњеничке хорде против српског народа, стављајући почетак рата на терет Србије, коначни биланс по Србе био је застрашујући: погинуло је или помрло због епидемије више од 1.1000.000 хиљада људи, 450.000 војника и 650.000 цивила што је било 26 одсто становника Краљевине Србије. Био је то коначни резултат подривачког рада анархистичког завјереничког удружења “Црна рука” које је било пијун европске антимонархистичке закулисе која је давно прије атентата репетирала Принципов пиштољ.

Наиме, преко заврбованог високог официрског кадра водио се још након Берлинског конгреса прави српско-аустријски шпијунски рат у коме је Србија постала ‘бојно поље тајних служби европских сила’. Атентат организован од стране професионалних револуционара био је “кулминација шпијунских битака“, како тврди Милан Мијалковски са Факултета безбиједности из Београда и некадашњи високи официр контраобавјештајне службе Југословенске армије. Фрамазонство, посебно најнижа три степена која су највише употребљавана, држало је у својој руци српску војску и против њега се апсолутно ништа није могло предузети јер су чланови те својеврсне војне хунте били, поред осталих, и сам Живојин Мишић. Завјереници, црнорукци завели су војну, а не грађанску власт у ономадној Краљевини Србији мароионетизујући самог краља Петра; водећи притом српски народ из политичке и парламентарне кризе у кризу праћену непрестаном смјеном влада, уз фаворизовање масона Пашића, а сам народ из рата у рат држећи власт у држави иза трона помоћу анархије и злочина.

2. У тајно друштво „Уједињење или смрт“ улазило се по посебном иницијацијском обреду уз полагање заклетве животом о чувању тајне, при чему је све било обучено у патриотску одјећу. Управо таква анархистичка група, политички полуобразована, учествовала је у завјери око убиства престолонаследника аустријског и његове супруге најављеног неколико година раније као што је и годину дана раније стигла дојава Бечу са именом починиоца атентата на Франца Фердинанда о чему постоји документ у бечкој архиви. Ово значи да је Аустрија знала за Гаврилову намјеру и циљ, али га није спријечила, што потврђује документ из архива аустроугарске тајне службе која

је још 20. Октобра 1913. била обавијештена о Принциповим атентаторским намјерама. О својеврсној „полицијској завјери“ и упозорењу хабсбуршке обавјештајне службе да се спрема убиство престолонаследника, што су „превидјеле“ полицијске и безбједносне снаге генерала Поћорека, говори документ који је у сарајевском Државном архиву открио Војислав Богићевић[25] са увјерењем да је нашао кључни доказ за историју сарајевског атентата. Због проналазачеве смрти документ је у свјетску науку увео Милорад Екмечић објавивши га у својој књизи „Стварање Југославије 1790-1018“ (Београд, 1980, II том, страна 689). У земљи тоталне шпијунаже, сазнање о припреми атентата на престолонаследника значило би хапшење за сваког другог осим, из непознатог разлога, за Принципа, наглашава Мијалковсли. Подједнако тако је необично да је Иво Андрић био ухапшен одмах по доласку у земљу, али да му из нејасних разлога није суђено иако је чак три пута извођен на суђење као што је необично да је одмах по сазнању о извршењу атентата допутовао из Пољске у Босну.

3. Не презајући ни од чега, црнорукци су били приграбили сву власт у Србији, водећи не само унутрашњу него и спољну политику, а његов централни одбор није имао ни једну озбиљну баријеру у земљи. Увјерени да ће се Аустрија, тај конгломерат од држава, распасти од удара струје панславизма и православних Словена, одлучили су, тј. одлучено је негдје у врховима европске закулисе, да управо Србија буде иницијатор рата против Аустроугарске[26] те тиме плати највећу жртву. Црнорукачки централни одбор примио је на себе задатак да потражи атентаторе како би их обучили и снабдјели оружјем, муницијом и бомбама. Ти фанатизовани атентатори полагали су своје животе за идеју југословенства која је сламала кичму само српском национализму одводећи га крупним корацима од националне државе у мултинационални

конгломерат који ће у неко доба отворено почивати на принципу „слаба Србија – јака Југославија“!

На самом суђењу младобосанци ће изразити блискост са масонима на претресима 12., 13., 17. и 18. октобра 1914. године када су оптужени Чабриновић и Принцип на питање адвоката Косте Премуџића спомињали масонство Војислава Танкосића, Милана Цигановића и Радована Казимировића, који су на овај или онај начин били умијешани у организовање атентата. У њему је био ангажован велики број лица, а не само два-три, како је званична историја настојала да представи, као акт индивидуалног терора југословенске националистичке омладине испровоциране доласком аустроугарског престолонаследника баш на Видовдан у анектирану Босну. Сарајевски атентат је према Принциповим ријечима припреман двије године[27]. За Фердинандов долазак он је сазнао из Лозане, путем писма које му је у јануару 1914. послао Владимир Гађиновић[28], лидер Младе Босне, који је 1912. године упознао и врбовао Принципа процијенивши да је „спреман на све“; претворивши га према ријечима Леа Пфефера[29], истражног судије у сарајевском атентату, у `поносног и одлучног фанатика свог политичког увјерења и својих политичких идеала`. Сам Гађиновић је у Лозани пао под утицај руске револуционарне политичке организације чије је идеје о индивидуалном терору преко Бакуњина, анархисте и масона, прихватио и ширио међу младобосанцима.

У ширем европском контексту посматран, сарајевски атентат био је само продужетак читаве серије злочина које је организовала (јудео)масонерија рушећи монархизам по Европи, а са њим и дотадашњи хришћански поредак у циљу уништења Аустроугарске и уједињења свих Јужних Словена у мултинационалну федерацију, укључујући и Бугаре. Као такви, младобосанци[30] су били југословенски[31] оријентисани Србо-Хрвати инспирисани панславенским и љевичарским идејама, који су давали предност, према тврдњама Мијалковског – социјалној у односу на националну револуцију. У свему томе Србија је била само пијун у рукама масонских завјереника, немоћна да ријешити властито завјереничко питање. То питање могао је да ријешити само велики европски рат који је ескалирао пуцњевима у Сарајеву 1914. године.

4. Франц Фердинанд пао је као жртва масонизованих српских официра и то оних у активној служби који су имали сазнања да је рат против Србије већ припремљен и договорен са Њемачком, да би атентат Аустрији послужио као добродошао демагошки изговор да започне рат са Антантом. Прије тога Аустрија је ултимативно од Срба захтијевала да се уклоне из војске и администрације сви официри и чиновници компромитовани атентатом од 15. јуна 1914, да се отвори судска истрага над присталицама завјере који се налазе на српској територији, захтијевајући одмах притварање мајора Воје Танкосића и Милана Цигановића. Одговор српске владе био је да „не може примити органе које би аустроугарска монархија делегирала за увиђај тога злочина“. Другим ријечима, влада није пристала да дира „Црну руку“ којом је руководио Апис,

доцнији шеф обавјештајног одјељења српске војске којем је суђено на смрт у монтираном процесу пред српским војним судом на солунском фронту.

Тиме је анархистичка, терористичка, револуционарна и масонска организација “Црна рука” која је свој занат свргавања немасонских владара од Александра Обреновића показала 29. маја 1903. године, а који је наставила да усавшава и даље завршно са убиством аустријског престолонаследника Франца Фердинанда, свога ортака у послу нашла у лицу званичне српске владе и начелника српске контраобавјештајне службе Драгутина Димитријевића Аписа. Оног престолонаследника којег Емир Кустурица части називом “антисемита” па је, ваљда због тога и заслужио да буде убијен од стране масонерије; Фердинанда о коме данашња Аустрија нема развијено сјећање за разлику од других Хабзбурговаца по чијим именима се називају улице и тргови, ваљда зато што нови европски поредак познат по жидократији не жели да одаје почаст неком кога су убили масонски завјереници потекли из окриља давнашњих гарибалдинаца и терористичке организације Мемфис Микрам, која кад би добила наређење да неког ликвидира, морала је то да уради под пријетњом смрћу.

5. Ономадна српска влада и сама масонска, нашла је за паметније да спасе одговорности шаку завјереника прије него да заштити од потпуне генетске погибелји несрећни српски народ, тек изишао из балканских ратова да би био изложен пројектованом нестанку као жртва европских талмудиста који су рушили хришћанска владарска пријестола успостављајући нови европски поредак. Уништеним милионима домова са преко милион свјежих гробова, ономадна Краљевина Србија, сва под влашћу масонерије, претпоставила је банду одметника, управљаних од стране (полу)тајног друштва црнорукаца. На концу се све претворило у свјетски рат[32] који је пројектовала и изазвала тајна закулиса свјетске империјалне политике, нарочито британске, која је управљала готово половином свијета и хитац онога који бијаше туберкулозан и знао је да ће за коју годину и онако умријети. Који је прије тога са страшћу самоубице пожелио да се упише у историју свијета, што су они који су изучили умијеће владања појединцима и масама умјели бескрупулозно да искористе, обиљеживши његово име црним словима у храму видовданских јунака, не пропустивши ни тада прилику да се на својеврстан начин поругају косовском јунаштву и њиховом залагању за „небеску Србију“.

Дали су Гаврилу ужасну прилику да пуцајући `у колена Европе` (Р. Караџић) на велика врата уведе у свјетску кланицу своје саможртвовање, а Србе у највеће страдање у васцијелој историји, испројектовано још на Берлинском конгресу, на коме су нам англоционисти[33] предвођени Бењамином Дизраелијем[34] и француским масоном и ционистом Кремијеом издиктирали какав Срби мора да имају однос према властитој историји – не старијој од Немањића, писмености, не старијој од Ћирила, српским територијама не преко Дрине и Дунава и без центиметра заједничке границе са Црном Гором. На тај

начин жељели су да потпуно затру српски суверенитет на Балкану те да га замијене вјештачким југословенским идентитетом намијењеним искључиво за претапање Срба православаца у Хрвате; оне који ће пркосно у скупштини Краљевине Југославије за коју годину преко Радића питали колико то кошта српска крв на Кајмакчалану?

6. У данашњем времену неоимперијалног евроатлантизма у којем царује лаж; који нам диктира какав Срби морају да имају однос према стогодишњици Великог рата у којем су страшно пострадали, још једном нам се намеће жиг колективне кривице за његово отпочињање. При томе се на нож дочекује свака истина која казује да су управо Срби били инструмент ономадног европског империјализма и жртве тајне безакоња коју у првом реду проводила британска колонијална политика.[35] Управо је Енглезима постао јасан големи потенцијал Русије уколико се модернизује, нарочито под премијером Столипином те је стога на њега извршен атентат. Слично је стање и данас, само што су се промијенили коњи, док су јахачи апокалипсе који газе српски и руски народ већ два вијека исти.

Стога, онима који се нису борили за српство него за анационално уједињење Јужних Словена, у коме су Срби били програмирани да нестану, не можемо да удијелимо епитет српских родољуба већ југословенских наднационалиста, а то нипошто не може бити исто; које су у шасти држали обезбожени црнорукци подржани од стране руског војног аташеа, пуковника Виктора Артаманова. Који су имали обећање да ће Русија бранити Србију, тако да је рат Аустроугара са Србијом повукао за собом и Русе у ковитлац страдања који ће се окончати нестанком највећег православног царства. Тако су Русија и Србија, али ништа мање и Аустроугарска, увучене у свјетски рат као жртве британске империјалне политике којој је циљ био да завади Русију и Њемачку. Када је руски цар Николај одлучио да се договори са својим рођаком Вилхемом II о исходу рата, Енглеска је путем јудеобанка финансирала покретање октобарске револуције која је произвела урушавање царства изнутра.

Зато борцима за јудеомасонско југословенство који су организовали атентат у Сарајеву који се могао превазићи да је било воље великих сила[36], не можемо да удијелимо атрибут видовданских хероја, што су досад обилато чинили сваковрсни интелектуални терористи додјељујући тим фанатизованим (само)убицама престолонаследника и његове трудне супруге атрибут српских Обилића[37], а радикалској влади Николе Пашића епитет мудрих српских државника. Сви они ишли су на руку вођама европске закулисе иза којих је стајала Енглеска, задовољавајући успут своје уске личне и партијске амбиције, посебно „неодговорни чиниоци“ из српских редова који су као тајна власт иза трона увели Србију у свјетску кланицу[38] у којој је пострадао њен најбољи генетски потенцијал.

7. У дневнику наших националних заблуда водеће мјесто и данас заузима никад до краја казана истина о сарајевском атентату која и даље спада у домен забрањеног знања. „Свако поколење долази да полаже исти испит у слободи“, поручује нам богомудри Владика Данило (Крстић). Када је већ изгледало да је лаж однијела побједу над нашим памћењем, дошло је постепено до ускрснуће српске истине, ослобођене од двоструких аршина западне науке која у данашњици ни Фердинандову жртву на броји, чему су немали допринос дали и наши домаћи историографски и политички митологичари у двије Југославије. Са много аутоколонијалне биједи величали су видовдански храм подигнут младобосанцима до мјере да би и данас поједине српске вође прихватиле да потегну Гаврилов браунинг „у колена Европе“, [39] не помишљајући да га је неко тамо из потаје репетирао и само нам га утрапио у руке зарад пролазне атентаторове овоземљске славе – тог страшног сунца мученика!

„Ороз је повукао Гаврило Принцип. Није помогло што су Срби упозорили Аустријанце на могући атентат. Ко је повукао Принципа?“ Убиство хабсбуршког војводе у Сарајеву 1914. године обично се у већини историјских књига приказује као дјело усамљеног залуђеног фанатика. Међутим, помно истраживање позадине атентата открива да се ради о читавом систему масонских лажи, о искривљеној званичној историји која поред осталог заобилази његова тајна путовања у Лондон и Париз у седмицама прије атентата који је покренуо ланац догађаја познатих под називом Први свјетски рат чији су јавни и тајни аспекти и данас неистражени. “Године 1914. Балкан је био пион у далеко већој шаховској игри глобалних средишта моћи“ [40] у којој су англоционисти испројектовали сукоб Њемачке и Русије у коме ће у немилосрдном рату да пострада Света Русија, мета свих завјера синедриона хазарског каганата у посљедњих десет вијекова, како би у њој био заведен јудеокомунизам као идеологија глобалне Хазарије. која је у данашњици као циљ зацртала овладавање цијелим свијетом.

Британци разбијају њемачко-руско стратешко савезништво

1. Британска [41] мантра коју је њена политичка елита под контролом хазарократије константно понављала након првог свјетског рата у којем нису успјели да до краја пораде Нијемце, гласила је: „Ко влада Источном Европом, влада Централном земљом, командује Свјетским острвом (Евроазијом), ко влада Свјетским острвом, командује Свијетом“.

У тој шаховској игри сталног завађања Нијемаца и Руса, колонијалном Лондону извјештену да уништи своје непријатеље рукама својих непријатеља и колијевци Маркс-Енгелсовог комунизма [42], политичког органа јеврејске финансијске елите, било је стало да по сваку цијену разбије њемачко-руско стратешко савезништво јер су вјеровали да ко влада централним дијелом

Евроазије, а није Нијемац или Рус, влада и свјетском политиком.

Први свјетски рат, изазван између Русије и Њемачке готово је потпуно уништио руску царевину тако да је њен спољни дуг према Британији износио скоро трећину годишњег државног прихода што је ескалирало у незадовољство међу војском и становништвом које је могло да букне сваког трена. У таквој ситуацији руски цар је био спреман да успостави сепаратни мир са Вилхелмом II што су Британци одлучно спријечили изазивањем октобарске револуције и слањем Лењина у блиндираном возу за Петроград како би био предводник глобалног пролетаријата и револуционарно-демократске (бирократске) интернационале јудејских проевропејаца којима Христос није био морални образац и идеал као што бијаше за Ф. М. Достојевског.

Бољшевички преврат у Русији финансиран од стране јудеобанкара, којим је срушен хришћански поредак и данас се тумачи уз пуно историских контроверзи, иако је од тада протекао читав вијек. У изазивању антируске револуције изнимно важну улогу имала је активност британског амбасадора у Москви, Лорда Џорџа Бјукенена који је сазнао да се средином 1917. припрема мировна конференција између Русије и Њемачке, што Британци нипошто нису могли да дозволе. Гвидо Ђакомо Препарата сматра да се иза штрајкова који су паралисали Москву у фебруару 1917. како би се срушило руско самовлашће утемељено у древној и неподјелејеној цркви 7 васељенских сабора, крио лично британски амбасадор Бјукенен. Британски премијер Лојд Џорџ ће рећи да је свргавањем руског цара постигнут један од циљева јер су Русија и Њемачка још једном успјешно раздвојене.

„Фебруарска револуција 1917. никада није била дјело Нијемаца, а још мање дјело бољшевика. Када се догодила ерупција, Лењин је био заточен као лав у кавезу у Цириху, док је Троцки – још један од протагониста будућег Новембарског преузимања власти – агитовао по Менхетну.“[43]

2. Када је свјетски рат ипак окончан Версајским договором, „резултат првог свјетског рата није задовољио доносиоце одлука у Великој Британији. И поред чињенице да су нестала четири велика царства, руско, њемачко, аустријско и отоманско, посао није био завршен.“[44] Предстојала је велика игра довођења Хитлера на власт. Претпоставке за други свјетски рат уграђене су биле у Версајски договор који је у себи садржавао план пројектован од стране империјалних Британаца и тајне „Милнерове групе“ предвођене Алфредом Милнером и Сесилом Роудсом, оснивачима овог тајног друштва којег је одликовао највиши ниво масонске конспирације, а који је био у најближој вези са Ротшидом.

Наиме, Версајским договором су милиони Нијемаца намјерно остављени изван граница државе, што је циљано осмишљено како би се отворио простор да се може изазвати нови свјетски рат, што се и десило. Тако је Лојд Џорџ у меморандуму од 25. марта 1919. у писму предсједнику Вилсону истакао да би

узроци будућег рата могли бити у поновној жељи за њемачким уједињењем. Стога је нова Њемачка пројектовано креирана са радикално десном владом која ће у будућности затражити ревизију Версаја, што се обистинило и ескалирало у други свјетски рат покренут од стране англоамеричког „братства међународних банкара“ који су чинили Вол Стрит, њујоршке Федералне резерве и Банка Енглеске[45]. Сви они били су спремни да у име Англоамериканаца финансирају Хитлеров долазак на власт, како би се Нијемци и Руси у рату, према Трумановим ријечима, „што више међусобно поубијали“.

Ове чињенице модерна европска историографија, сва у служби контроле ума, настоји да потисне па и Минхенски споразум Чембрлена, британског премијера, заговарача британског империјализма, са Адолфом Хитлером, потписан 29. септембра 1938. године. Њиме су велике силе предвођене Британијом дале благослов Њемачкој да распарча Чехословачку и анектира Судете у нади да ће то Хитлеру бити довољно и да ће на тај начин избјећи рат. Љут због тога што су га Британци и Французи игнорисали за вријеме минхенских преговора, Стаљин са Хитлером такође потписује пакт о ненападању 23. август 1939. који је подразумијевао договор о подјели Пољске. Дволична побједничка истографија селективно је приступала овим споразумима истичући увијек у предњи план споразум Хитлер – Стаљин, а потискујући Минхенски споразум који је стопирао Чембрленов наслједник Черчил изјавивши да би то био пораз без рата, јетко додавши да не може одбрана Енглеске да се повјери човјеку од осамдесет година.

2. Српски народ био је највећа жртва перфидног британског неоимперијалног интервенционизма[46] који је служећи се манипулацијама и корупцијом продуковао, поред осталих бројних злочина, демонстрације у Београду против потписивања Тројног пакта, којом приликом је извршен државни пуч и преврат 27. марта 1941. године, проведен са директним упливом британске тајне службе. Тај чин Черчил је претворно пропратио дипломатским ријечима како је тиме `југословенски народ повратио своју душу`, нигдје не помињући да се не ради ни о каквом југословенском већ српском народу против кога је Хитлер[47] отворио источни фронт, а престоница Београд и већи српски градови за одмазду претрпјели најгоре нацистичко бомбардовање.

Британска колонијална политика се понавља: као што су након Версајског уговора Нијемци били раскомадани у неколико држава да би то за 20 година било вјешто искориштено у потицању Нијемаца на јединствену државу, што је изазивало други свјетски рат, исто ће се десити и са Србима деведесетих година. Наиме, титоистичка Југославија је била једна гротескна држава која је 1945. задобила такве унутрашње границе којим је био раскомадан најмногољуднији државотворни српски народ у неколико република, а сама Србија искасапљена са чак двије аутономне покрајине. У разбијању Југославије деведесетих година то је подло искориштено јер се предвиђало да ће Срби по сваку цијену настојати да очувају Југославију у којој су једино били у

јединственој држави. С друге стране, перманентно је извана подгријаван и афирмисан сецесионизам осталих југословенских народа, што је било повод избијању антисрпског рата у којем је слободарски српски народ по трећи пут у једном вијеку био жртва талмудске освете и надирућег јудејског империјализма, званог англоционизам, претрпјевши рат под окриљем новог свјетског поретка и НАТО алијансе, окончан звјерским бомбардовањем Србије 1999. године уз звјерско кориштење нуклеарног отпада којим је контаминирано српско тло.

У тај посљедњи рат који је пратила невиђена свјетска медијска сатанизација, Срби су били уведени од стране англосаксонаца по истом сценарију као и Нијемци у другом свјетском рату. Тито је свјесно извршио федерализацију Југославије на штету Срба разбијених у неколико република по границама које се потпуно поклапају са оним Хитлеровим окупацијским границама из 1941. године. Сепаратистичке тенденције антисрпски настројених југословенских република подржала је управо Велика Британија, чувар тајне безакоња и творац евроатлантског погледа на свијет под контролом талмудиста; чија је србомржња након 20 година од Дејтонског мировног споразума кулминирала у британској резолуцији о Сребреници којом се Срби оптужују за геноцидан народ.

Зар се и у томе не понавља скривена историја Срба и Нијемаца која нипошто није плод случајне коинциденције већ чињенице да се ради о истим неоколонијалним пројектима Невидљиве Хазарије која иза британског трона влада свијетом од Наполеонових ратова?

Поред осталих подударности ваља имати у виду да је најконтроверзнија одлука Версајског мира који су диктирали управо пројеврејени Британци, промотори англосаксонског погледа на свијет, у име савезника, била наметање Нијемцима апсолутне кривице за отпочињање првог свјетског рата. То исто се сада настоји ревидирати тако да Срби намјесто жигосаних Нијемаца понесу кривицу за избијање не само овог посљедњег грађанског рата на тлу Југославије, већ по принципу уписивања садашњости у прошлост, и Великог рата, како историчари обичавају да зову први свјетски рат.

Зар то исто нису поновили Британци[48], американизатори Европе и промотори либералног колонијализма у Евро-Америци, подивљалој у свом отпадању од Бога, када су клеветнички жигосали Србе намећући резолуције о Сребреници, чиме се на неки начин скинула стигма геноцидности са Нијемаца?

3. Продирање иза зидина тајни еврократског врлог новог свијета који је узео православље за мету, изнијело је на видјело поразну истину да су заслугом бјелосвјетске закулисе, "Срби у власти злочинаца и хохштаплера, али немају времена да о томе мисле"(М. Ломпар). Утолико је разградња лажних конструкција о сарајевском атентату и бројним догађајима из наше новије историје, злосмислено пројектованих од стране комунистичке интернационале, задатак оправослављених српских семиотичара који нису прошли ментални инжињеринг, како би пробудили масу лишену воље да размишља критички, а не

да буде претворена у људску стоку, тј. гоје, како Јевреји називају Нејевреје.

Њихов стваралачки циљ мора да буде разобличавање лажне матрице знања и колонијалних принципа контроле ума на којима почива тоталитаризам модерних варвара и лихвара, у којем стратешке потезе вуку пројудејске тајне организације ових надмених секташа који заводе свој *rax judaica*. Такви освијештени појединци били би водичи за збуњене[49] кроз богоборачку западну културу и цивилизацију у њеном походу на православни Исток; скрећући пању на то да је идеолошко биће Запада у најмању руку двоструко, јавно, али и тајно и да га одликује захтјев за апсолутном потчињеношћу. Таква је и одавно дискредитована западна наука која настоји да контролише садашњост путем научних догми у које се не смије сумњати, на тај начин истодобно контролишући прошлост брисањем истине минулих стољећа и њеним пристрасним прилагођавањем потребама садашњости.

Сва та западна наука под будним је цензорским оком обесхристовљених сионских мудраца подржаних од стране октоподски повезане клике међународних јудеобанкара. Удружени, они промовишу планетарно ропско друштво без стакала и тоталитарни поредак, стопут гори од фашиза, који почива на умном самопоробљавању. Сво њихово знање просијано је лажима, а лажи зрнцима истине; спремни су да служе злу које они зову добро, док у исти мах спремају крај културе и цивилизације, не кризу, већ конач историје. Такву науку, контролисану од стране доминантних илуминизираних тајних група[50] које утјетавају и затиру истину, одликује највиши степен отпадништва од истине.

Овакав вид планетарног ропства убрзано се успоставља од 11. септембра 2001. године, знаменованим на дан Усековања Светог Јована Крститеља.[51] Прати га промоција новог типа религиозности,[52] свог у знаку екуменске агитације умјесто побожне и богољубиве[53] Христове науке, 'од које се и сам ад угорчао кад је срео Христа'. Само та истинска наука се према стиховима Св. владике Николаја, може да руга њиховим мртвим идолима и идолским мрачним жречевима.

Литература

- Ж. Бодријар, *Дух тероризма*, Архипелаг, Београд, 2007.
- З. Бжежински, *Велика шаховска табла*, ЦИД, Подгорица, 2001.
- Луј Доло, *Индивидуална и масовна култура*, Клио, Београд, 2000.
- Н. Чомски, *Хегемонија или опстанак*, Рубикон, Нови Сад, 2008.
- М. Екмечић, *Стварање Југославије 1790-1018*, Београд, 1980.
- Ф. Фукојама, *Крај историје и последњи човек*, ЦИД, Подгорица, 2002.
- С. П. Хантингтон, *Сукоб цивилизација*, ЦИД, Подгорица, 2000.

- Х. Кисинџер, *Дипломатија*, Клуб плус, Београд, 2008.
- К. Кокер, *Сумрак Запада*, Досије, Београд, 2006.
- М. Ковић, *Дизраели и Источно питање*, Клио, Београд, 2007.
- С. Марковић, *Манифест против империје*, Октоих, Подгорица, 2014.
- Ж. Паић, *Политика и идентитет*, Култура као нова идеологија, Антибарбарус, Загреб, 2005.
- Ј. и С. Пол, *Тко је финансирао Хитлера*, Глобус, Загреб, 1981.
- П. Романо, *Моја Европа*, БМГ, Београд, 2001.
- Ж. Симић, *Преображају тоталитарне свести*, КПЗ Београд, Београд, 2006-
- Т. Емануел, *После империје*, Паидеа, Београд, 2006.
- С. Жижек, *О вјеровању*, Алгоритам, Загреб, 2007.

[1] Као што је Свети владика Николај након Октобарске револуције коју су организовали јудеомасонски антимонархисти битно промијенио свој однос према Јеврејима, што је видљиво из његове књиге “Српском народу кроз тамнички прозор”, тако је било и са Александром Карађорђевићем који је незванично, преко Николе Пашића као посредника, био вјерен са руском царевном Татјаном Романовом. Њена га је мученичка смрт потресла до мјере да је престао одлазити на састанке масона по цијену да га због тога они убију. Бугарски краљ Борис који је такође одбио да буде пијун масонских грабежљиваца, кад је чуо од када Александар не одлази на масонске скупове, опоменуо га је на могућу освету масонске „браће“ ријечима: *Тебе ће првог убити!*

[2] Срби су постали аустрофили након Берлинског конгреса на коме су добили краљевину по цијену најцрњих ујена које су овјерене Тајним анексом. Сам Александар Обреновић спремно је дезавуисао српску црквеношколску делегацију из Босне која је отишла у Беч да се жали цару на Бељамину Калаја. Александар је, брже-боље, по наговору свога оца наградио Бељамину Калаја, покатоличеног Јудеја, препуштајући му прекодринске Србе да буду шиканирани од стране Муслимана и Хрвата.

[3] Један од српских аутохтоничара, повратник из Америке, Јован Деретић, увијек је повлачио оштру границу кад је у питању српска судбина на Балкану, истичући погубне одлуке Берлинског конгреса које су потом утицале на учење бечко-берлинске школе о Србима као досељеницима на Балкан у 7. вијеку. Када сам истражила ко је то на Берлинском конгресу водио конце српске несреће откривајући предусну улогу Јевреја, моје ставове Деретић је назвао “опасним политичарењем”. Сада ме таква изјава једног ауторитарног клептократе који је прошао тренинг послушности масонству и америчким тајним службама, нимало не чуди. На недавном телевизијском наступу у емисији Вање Булића он је обзнанио да је прихватио да буде на челу америчког пројекта, уз асистенцију једног јеврејског професора са Оксфорда, чији је циљ да покажу како је винчанска култура – јеврејска, да су Јевреји на Балкан дошли прије нас, а онда су нас као номадско племе асимиловали, тако да смо ми Срби уствари Јевреји, што досад нисмо знали! У то име основан је у Америци фонд од стране америчких Јевреја, јудеомасона, који треба да финансира истраживања у такозваном средњем току Дунава, а то је простор од Суботице до Голупца, гдје је територија Лепенског вира и Винчанске културе. Та истраживања треба да покажу и докажу(!) да су ту Јевреји били и прије седам, осам хиљада година, да и они спадају у винчанску културу у коју су дошли из Евроазије и да су нас асимиловали. Тим твдњама подмазаним извана настоји да се баци сумња на једног другог професора са Оксфорда, Руса Анатолија Кљосова који је доказао да је

српски ген најстарији, да је у Подунављу колијевка аријевства, гдје су Срби домороци најмање 11 хиљада година, о чијој староставности, поред осталог свједочи и српски календар. На дјелу је покушај дрског преотимања Лепенског вира и Винчанске културе од стране јудаизованог и похлепног Деретића, дорадника хазарократије, која на квазинаучни начин, уз асистенцију зла домаћег, жели да од Срба преотме атрибут народа најстаријег како би га присвојили Јевреји.

[4] Беч је своје поданике школовао код себе као што су то радили и Енглези кад је Комонвелт у питању. За обрачун са Србима користио је своје поданичке, преваспитане Србе.

[5]. "Све више увиђам да сам живот промашио. Ја нисам ни прави државник ни прави научник", покајно је пред смрт изјавио Стојан Новаковић, творац србо-хрватске историје.

[6] У организацији атентата издваја се лик из српске војнообавјештајне организације „Уједињење или смрт“, црнорукац, војвода Војислав Танкосић, познат по покличу: „Јунаци, напријед за мнош, ко хоће да погине“. Његов гроб Аустријанци су у рату били откопали и фотографисали његов леш да би показали како је „демон свјетског рата мртав.“ Када се све сагледа, и он је био жртва демона свјетског рата који је дејствовао иза закулисе у виду пирамидалне свјетске власти која се већ тада била успоставила.

[7] Божје помазаништво спасавало је главе царева у очима народа. Да би то схватање опорекли, фрамасони су гиљотинирали Луја XVII и звјерски убили руског цара Николаја II са цијелокупном породицом, одузевши тако народу вјеру у Божје помазаништво краљева и царева.

[8] Шта ли у свему томе ради Емир Кустурица, творац Андрићграда који је у част младобосанца Андрића подигао Каменград на Дрини, „племенитој међи“, као од британских балканолога давно зацртаном мјесту спајања Истока и Запада? Да ли је и Андрић био жртва завјере талмудиста као један од учесника у Сарајевском атентату, или њихов заштићени свједок који је три пута одвођен и враћен из суднице, без пресуде, захваљујући по свему судећи помоћи „добрих пријатеља“, како Андрић назива масоне, док су сви остали младобосанци одреда побијени или осуђени на дугогодишње робије, а Српство ушло у истребљујући рат против двије највеће европске империје, аустроугарске и њемачке? Кустурица, који велича Гаврила као јунака који је, према његовом суду, убио једног антисемиту, познат је и по својој (не)двосмисленој изјави „да нећемо још дуго моћи да глумимо независност и нећемо моћи преживјети без приклањања или једном или другом царству“, додавши: „Али ми смо научили да живимо под Титом, па ваљда ћемо и под НАТО-ом“. То тврди овај пријетворни НАТО – лобиста који се хвалио да зна Стари завјет скоро напамет, а да је по образовању Чех; у исто вријеме пријатељ Никите Михалкова и највећи Путинов лобиста („Хвала драгом Богу што он постоји.“); који је као такав примио највише награде из руке руског патријарха за ширење православља, да би потом у рукавицама агитовао за НАТО који је управо узео православље за мету! Шта рећи осим још једном цитирати овог промотора националног хибрида званог „Срби мухамеданског вјерозакон“ који је 24. марта 1993. године у тексту „Потковани Расим“ написао: „Питам се полушапатом како је било могуће да сам своје дјетињство, културу којој припадам, град који је мој град, поистовијетио са политичарима које не поштујем, и како је могуће да нисам реаговао жестином.“ (...) „И док тумарам свијетом босанске Муслимане убијају не као сезонске бераче памука, него само зато што су Муслимани. Знам да страдају и други, али сигурно Муслимани највише.“

Не ради ли се о још једном агитпроповцу вуковског српства и гојском интелектуалцу који је добар и хваљен зато што служи свјетској жидократији; тај промотор јансенистичког завјештања, подземља на земљи, нарочито у филму „Андерграунд“? Овај иначе члан Крунског савјета југоносталично умије да ламентира над бившим временима напомињући колико је у Титовој власти „било елеганције“, на шта одговарамо да може бити и јесте, али само за покорне слуге система. Све скупа: међународни хохштаплерај једног шабесгоја који је и предуго глумио руског и српског патриоту, а уистину је остао колаборационист и лобист жидократије.

[9] У Пунтигамовој верзији стенографских записа са суђења сарајевским атентаторима из 1918. за које је предговор написао Јозеф Колер, тврди се да је Танкосић од француских масона добио новац и оружје за извршење атентата. Слично је писао и језуита Херман Грубер који је у двије књиге тврдио да је и пуковник Драгутин Димитријевић Апис био слободни зидар као што је то за овога аутора био и сам атентатор.

[10] Гаврило Принцип, који се према једнима на суђењу изјаснио за припадника Мојсијево вјере, био је туберкулозан. Још један од разлога да се управо он жртвује за реализацију плана који је предвиђао уједињење јужнословенских народа на штету српског народа.

[11] На тајном савјетовању свеевропских рабина од 12. 1. 1952. године у Будимпешти, најзначајнија ријеч била је она Емануела Рабиновича која гласи: "Првим свјетским ратом завладали смо Русијом. Другим свјетским ратом завладали смо цијелом Европом. У трећем свјетском рату треба да завладамо цијелим свијетом."

[12] У анализама сарајевског атентата који су осмислиле окултне јудеомасонске силе с циљем изазивања свјетског рата, наглашено је присутно настојање да се сам догађај сведе на неколико учесника из редова ђачке омладине како би се на основу тога искључиво оптужила српска страна која је према унапријед скованом плану имала да плати највећу цијену. У настојању да се атентату не да европски завјеренички карактер намјерно се испушта из вида чињеница да је године 1913. у Сарајеву боравио сам Лав Бронштајн, познатији као Троцки, и то као дописник новина.

[13] Убиство краља Александра у Марсељу 9. октобра 1934. организовала је масонерија која је објавила рат краљевствима уз учешће усташе, масона и Јевреја Еугена Диде Кватерника, а по налогу масона Анте Павелића. Краљ Александар био је жртва јудеомасонске завјере иако је и сам био масон и прије него што је изабран за престолонаследника, као син масона, да би под утицајем Светог владике Николаја, а након антируске октобарске револуције напустио масонерију. Наређење за атентат издато је пошто је почео да пресијеца дјеловање француских масона и супротставља се њиховом дјеловању, као и зато што је био огорчени непријатељ Совјета и 'сваког споразума са владом јеврејских убица у Кремљу.' Отворена кола краља Александра уопште нису била чувана од полиције као што нису чувана ни у Сарајеву у вријеме атентата на Франца Фердинанда иако су постојала чврста сазнања да се припрема атентат. На лијевој руци краљевог убице Келемана била је истетовирана једна кружница унутар које је била уцртана мртвачка глава и двије унакрсне кости а под њима, према једнима - слова ВМРО, а према другима порука: „Побиједити или умријети“, што су знак и ријечи које се налазе скоро код свих степена масона испод трећег степена. 'Случај је тим више узбудљив што су исти цртеж нашли и код убице престолонаследника Франца Фердинанда од Аустрије који је године 1914. са својом супругом био убијен у Сарајеву по налогу масонерије како то свједочи признање самих убица у току процеса.'

[14] Иако је Хитлер нудио рјешење јеврејског питања њиховим пресељењем у Енглеску, она на то није пристала већ је вратила бродове са Јеврејима у Њемачку.

[15] Иво Андрић био је по свему судећи заштитени свједок сарајевског атентата и тако обавио посао за масоне у које ће накнадно да уђе. Док су остали младобосанци завршили у Терезину и тамо оставили своје животе, Андрић је био заточен у мариборској тамници у коју је унио своју литературу и чак имао могућност да пише.

[16] Његов сљедбеник био је Мићо Љубибратић, масон, који је сматрао да је аустријска окупација гора од турског ропства што је довело до зближавања православаца и муслимана у Босни која је упркос одлукама Берлинског конгреса 1908. била анектирана. У то име Љубибратић је превео "Куран" са француског желећи да и на тај начин Срби боље разумију сународнике друге вјере. Посљедица анексије је појава бројних екстремних ђачких група за уједињење Срба, Хрвата и Муслимана, а једна од њих је доцније, 1917. названа „Млада Босна“.

[17] Масонерија сеже до тајних доктрина јудејских секти. Почива на идеји изабраног народа који стреми да овлада цијелим свијетом. Ко ступа у масонство духовно прима јудаизам. Отуд се може говорити да је масонизована интелигенција управо јудаизована, тј. симболички обрезана обредним ступањем у ложу чији су

програмски циљеви наступање против вјере (моле се “архитекти свих свјетова”) и против монархије.

[18] Распад Југославије био је предодређен већ 1918. године. Пројекат расрбљавалa настојао се провести преко вуковске фишкарске методологије познате као - *Срби сви и свуда*. Под истом флоскулом српство је било преведено у југословенство тврдњом како тек у Југославији Срби сви и свуда, расути географски и подијељени вјерски, могу да живе у једној држави. Зато се од њих тражила највећа жртва: да светосавско српско принесу на олтар безбожног и антиправославног југословенства.

[19] Године 1918. у Бечу се одгонетало како су се остаци српске војске која се спасила испред Мекензенове армије, могли доцније оспособити за борбу. „То је доказ да српски војник спада у најжилавије ратнике које је видео свјетски пожар“, писало је у бечким новинама.

[20] Петар Карађорђевић као слободни зидар свечано је дочекан у Београду 24. јуна 1903. на дан заштитника масона Светог Јована, а свечани програм у Народном позоришту извело је српско пјевачко друштво којим је дириговао масон Стеван Мокрањац. Прослава је настављена на београдским улицама уз бесплатно пиво које су дијелили масони Вајферт и Бајлони.

[21] Писац њеног статута био је масон Љубомир Стојановић „Чупа“ који је студирао права у Белгији и тамо супио у слободно зидарство, а касније постао власник и уредник листа „Пијемонт“. Новац за штампарију дао је преко Аписа Александар Карађорђевић.

[22] Црнорукцима се, поред осталог, судило због планираног сепаратног договора Срба са Аустроугарима. Иначе, приписивало им се и планирање атентата на краља Николу Петровића.

[23] Клерикалац Фердинанд пострадао је од пиштоља донесеног не из крагујевачке фабрике већ је у Београд допремљен из белгијске фабрике оружја.

[24] Први император који је убијен у завјери домаће олигархије који су исфинансирали и организовали Енглези био је руски император Павле I. Његово убиство било је организовано у циљу спречавања јачања Русије које су се Енглези бојали као и њеног могућег савеза са Наполеоном. Потоњи рат Кутузова и Наполеона био је први свјетски рат у којем је ратовао богоотпаднички Запад против руске православне империје.

[25] Војислав Богићевић је главни историчар у свијету за историју атентата 1914. И сам је био младобосанац, ухапшен 1914. испитиван и пуштен због недостатка доказа.

[26] Прва јудеомасонска револуција против Аустроугара била је она из 1848. године. То је уједно прва њихова неуспјела револуција чију су реализацију спријечили Руси пристигавши у помоћ Аустрији, као уосталом и Срби, што им је масонерија узела за велико зло, као уосталом и Русима.

[27] "То је било без икаква размишљања, као кад вода налети, без икакве суставности“, изјава је једног од учесника атентата који очито није имао представе ко уствари организује атентат.

[28] У посљедњи час Гађинових је дао налог да се обустави акција преко социјалисте Данила Илића, али је Принцип одбио послушање. И сам Апис је преко Илића наводно наредио да се од атентата одустане. Гађинових ће потом под мистериозним околностима бити отрован, да ли од Аписа или Аустријанаца, као што је постао и сам Апис на суђењу у вријеме тајних преговора Србије са Аустроугарском о сепаратном миру 1917. године.

[29] Сам Пфефер је за атентат оптужио моћнике из „ратне струје“ Аустроугарске тврдећи да су одређени кругови поговарали атентату који су онда искористили за рат против Србије.

[30] Иза атентатора је стајао моћан покрет који је организовао бројне ликвидације. Било је чак шест судских процеса босанској омладини од 1914. до 1917. године. На тим ђачким процесима изведено је 180 окривљених омладинаца, неки по два пута, тако да је цијела Босна била покривена мрежом конспирације и ђачких завјера.

[31] Послије анексионе кризе у Београду је 22. фебруара 1909. формирана масонска ложа „Уједињење“ од француских ђака који су студирали у Паризу, међу њима Богдан Поповић и

Слободан Јовановић. На оснивачкој скупштини ложе др. Васа Јовановић је у своме говору нагласио да је њихов циљ Југославија.

[32] У рат је пројектовано била увучена неспремна царска Русија, заштитница Србије, коју је у ковитлац незапамћеног страдања увела група заврбованих анархиста, што је по систему домино-коцкица довело до рушења највеће православне царевине на свијету и до убиства цара који је једини могао да заустави безакоње осмишљено од стране богоборачких талмудиста.

[33] „Вијековна енглеска доктрина полази од императива да Енглеска не смије дозволити ни једној европској држави да постане довољно моћна да доминира континентом и, самим тим, угрози Енглеску“. У: С. Марковић, *Манифест против империје*, Октоих, Подгорица, 2014, 96.

[34] „Д`Израелијева наклоност према Аустроугарској није била идеолошке, већ искључиво стратешке природе. Никада није помињао њену `цивилизацијску мисију на Балкану`, о којој су бечки државници радо говорили. Премијер је само примењивао оно што је научио још у доба Кримског рата – да су трупе Хабсбуршке монархије биле најпоузданије средство Велике Британије за одвраћање Русије од њених балканских похода.“ У: М. Ковић, *Дизраели и Источно питање*, Београд, 2007, 390.

[35] У то име Британци од Јапана праве савезнике 1902. године. Подржани тим споразумом Јапаци нападају Русију 1905. без објаве рата како би је ослабили, а онда увукли у рат против Њемачке. Јапанска побједа била је релативно брза и потпуна, а Русија поражена, чиме је била потврђена њена мала војна моћ. План Британаца био је да Русију увуку у рат против Њемачке, из страха од руско-њемачког савеза који је у британским елитним круговима био константно присутан. У руско-јапанском рату савезници Руса били су Французи, а Јапанаца Енглези, али ни једни ни други нису ушли у рат да помогну савезнике. Главни финансијер Јапана био је јудеобанкар Јакоб Шиф и високи капитал Вол Стрита који ће платити и дизање октобарске револуције. У миру између Русије и Јапана учествоваће Теодор Рузвелт који ће за те активности добити Нобелову награду за мир.

[36] Вилсонов специјални савјетник Едвард Хаус, сива еминенција англоамеричких империјалних аспирација, јавља 29. мај 1914. из Европе: „Кад год Енглеска да пристанак, Француска и Русија ће кренути на Њемачку и Аустрију“. Телеграм који је Хаус послао у Вашингтон из Европе мјесец дана прије кобних хитаца у Сарајеву, један је од низа доказа да су Британци били ти који суштински управљају догађајима.“ У: С. Марковић, нав. дјело, 119.

[37] Младобосанци су у Швајцарској били блиски са професионалним јеврејским револуционаром Леонидом Бронштајном, алијас, Лавом Троцким, главним архитектом државног удара у Русији, који је завршио Октобарском револуцијом и за Русе капитулантским Брест-Литовским мировним споразумом.

[38] Жртве првог свјетског рата бројале су десет милиона.

[39] Језуитски патер Антон Пунтигам издао је у Француској обимну књигу о сарајевском атентату у којој је доказивао умијешаност слободних зидара у атентат за шта га је аустроугарски цар Карло 1917. одликовао Орденом ратне круне.

[40] С. Марковић, нав. дјело, 118.

[41] У бомбардовању Њемачке од стране савезника у другом свјетском рату избјегнути су конц-логори који су „радили“ до краја рата, а међу њима и Јасеновац.

[42] Цјелокупна Маркова наука била је прожета окултним плановима које је пројектовао овај „свјесни сатаниста“, аутор кога данас често цитирају у Америци, а који с пуно мржње говори о свијету “који треба уништити да не остане ни камен на камену“. То често понављају сатанисти на својим ритуалима које приређују чланови организација свјетске закулисе, запали у смутњу и раскол. Управо такви, инфицирани окултизмом, одређују судбину свијета.

[43]С. Марковић, нав. дјело, 121.

[44]Исто, 124.

[45]Централна банка Енглеске установљена је 1694. године као приватна банка која ће управљати новцем краљевства. Временом, високи финансијски капитал преузео је контролу над политичким системом тако да су данас владе САД власништво елите финансијског капитала.

[46]Велика Британија је у XIX вијеку континуирано штитила интересе Турске на штрб Србије тражећи на Берлинском конгресу 1878. године да се Србија одрекне неких срезова на истоку у корист Турске. Такође је подржала анексију БиХ 1908. године од стране Аустроугарске, а против Срба. Британци су били и у балканским ратовима 1912. и 1913. године против Срба који су били жртве енглеских геополитичких игара и 1941. године. Тада су организоване демонстрације у Београду против Тројног пакта што је за посљедицу имало бомбардовање Србије. Скрајњује се из српског памћења англоамеричко бомбардовање града Београда на Васкрс 1944. чије су посљедице, према писму Драже Михајловића Лондону, биле горе него оне 6. априла 1941, те Подгорице, Никшића, три пута, Бањалуке, Ниша, чак пет пута и других српских градова од стране тзв. „савезника“ предвођених Енглезима. Савезници су том приликом премашили Нијемце дајући подршку Титу који је лично тражио бомбардовање ових градова, да би иступио против бомбардовања Загреба, крајем 1944. године, али не и Книна.

[47] Као млади агитант Хитлер је тврдио да наука поново да постане тајна.

[48]Побједа над Наполеоном на Ватерлоу избацила је Велику Британију као водећу империјалну силу западне Европе.

[49] Тако је гласио наслов поучне књиге Мојзеса Мајмонидеса (1135-1204), жидовског средњовјековног филозофа из Шпаније, *Водич за збуњене (Delalat al hairin)* којом је изазвао оштру осуду ортодоксних присталица јудаизма. На њега су утицали не само антички филозофи и Талмуд него и арапски мислиоци Ал Фараби, Ибн Бајја, Авероес, а он утицао на Спинозу, Тому Аквинског, Лајбница и Њутна. Сматрао је Аристотела највећим ауторитетом и настојао јеврејску религију да доведе у склад са његовим учењем. Као реформатор јудаизма, Мајмонидес је покушао синтезу жидовске религије с античком филозофијом, што је изазвало оштру осуду религиозних фанатика тако да су неке његове књиге биле осуђене на спаљивање.

[50]Један од наводно „најпааметнијих“ људи планете, Стивен Хокинг, британски стручњак на пољу теоријске физике који је запечатио пут теорији дарвинизма и хелиоцентризма, подржава теорију о непостојању Бога. При томе не дјелује самостално, већ иза њега стоје читав тим Насиних стручњака, који су испројектовали водећу превару у свијету користећи Хокинга како би под његовим именом лаж одржавали живом.

[51] Тада је отпочео информативни рат који је читав свијет увео у глобални конц-логор из кога нема избављања без темељне моралне обнове свих од Христа одрођених народа.

[52] Источном хришћанству одавно пријети новокалендарски раскол који се одиграо преко цариградског екуменисте, масона и „патријарха“ Мелентија, злославног јеретика који је браћу Грке увео у нови календар, а који је као највиши црквени великодостојник сахрањен по масонском обреду.

[53] Отуда потреба за новим тумачењем, након једног вијека, не само сарајевског атентата већ и саме историјске и других наука којим управљају тајна друштва, црквена или свјетовна, мистична, окултна или елитистичка, чији су чланови посједници нарочитих езотеријских знања о којима ови срачунато ћуте док истовремено кодирају свијест људи који неће да изађу из ропске покорности јер не желе да њихове илузије о науци буду уништене.

Извори: Студија „Иза зидова тајни“ објављена је у књизи проф. др Мирјане Стојисављевић под насловом „Србистика и коментари“, изданој 2015. године (ISBN 978-99955-90-93-2 ;

COBISS.RS-ID 4729368). Студија „Иза зидова тајни“ јавно је представљена 13-14. октобра 2014. године на научном скупу “Први свјетски рат: Одрас у језику, књижевности и култури” одржаном у Бањој Луци и објављена 2016. године у истоименом [Зборнику радова](#) (ISBN 978-99955-58-28-4 ; COBISS.RS-ID 5681176) у издању Филолошког факултета Универзитета у Бањој Луци.